

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIÊM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 69

Kinh văn: “**Nguyện ngã đăc Phật thanh tịnh thanh, pháp âm phổ cập vô biên giới, tuyên dương giới định tinh tấn môn, thông đạt thậm thâm vi diệu pháp**”.

Từ bài kệ này về sau là phát nguyện của Bồ Tát Pháp Tạng, đây là hình thành 48 nguyện chân thật. Do đây có thể biết, Bồ Tát khởi tâm động niệm tất cả đều là vì phổ độ chúng sanh, cho nên về sau mới có 48 nguyện đại viên mãn. Trong kệ tụng từ thứ ba đến thứ chín đều là nói rõ tình hình của phát nguyện. Bài này là “*nguyện âm thanh đồng Phật*”. Thế Tôn ở thế giới này vì chúng ta giới thiệu pháp môn Tịnh Độ. Căn tánh của chúng sanh thế giới này, giống như trên hội Lăng Nghiêm Bồ Tát Văn Thù đã nói là “*nhĩ căn lợi độn*”. Văn Thù chọn lấy viên thông, Ngài nói: “*Thử phương chân giáo thể, thanh tịnh tại âm văn*”. Cho nên, Thế Tôn năm xưa ở đời là lấy âm thanh làm Phật sự.

Làm Phật sự này, các vị nhất định phải ghi nhớ, Phật sự chính là giúp tất cả chúng sanh phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui, đây gọi là Phật sự. Dùng âm thanh làm Phật sự chính là giảng Kinh nói pháp, dạy bảo tất cả đại chúng. Vào lúc đó, ở Trung Quốc cũng xuất hiện một vị thánh nhân là Không Lão Phu Tử. Không Lão Phu Tử cả đời dạy học cũng là dùng âm thanh, lấy giáo học - một loại phương thức tốt nhất, cùng Thế Tôn ở Ấn Độ có thể nói là không hẹn mà gặp.

Bồ Tát muốn phát nguyện độ chúng sanh đương nhiên phải đầy đủ năng lực trí tuệ trên quả địa Như Lai mới có thể làm tốt được việc này, cho nên câu thứ nhất Ngài nói là “*nguyện ngã đăc Phật thanh tịnh thanh*”. Ý này chính là nói rõ, hy vọng chính mình có thể giống y như chư Phật Như Lai, đầy đủ đức năng lợi ích tất cả chúng sanh. Sáu căn thông lợi, đó là thuộc về đức năng. Phàm phu chúng ta vì sao không có loại trí tuệ năng lực này? Việc này chúng ta chính mình phải sâu sắc mà phản tỉnh. Trên “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Phật nói với chúng ta là tất cả chúng sanh đều có trí tuệ đức tướng Như Lai. Đức chính là đức năng, tướng chính là tướng mạo, tướng hảo. Như thông thường trên Kinh luận đã nói, Phật có 32 tướng 80 vẻ đẹp, đây là nói liệt ứng thân. Nếu như nói báo thân trên quả địa Như Lai, Phật A Di Đà Thế giới Tây Phương Cực Lạc, trên “*Kinh Hoa Nghiêm*” nói Tỳ Lô Giá Na Phật, thì Phật có vô lượng tướng, tướng có vô lượng vẻ đẹp,

không chỉ 32 tướng 80 vẻ đẹp, không chỉ tướng chánh báo đẹp, mà tướng y báo cũng đẹp. Chúng ta đọc Kinh văn rồi rất là ngưỡng mộ. Phật nói tất cả chúng sanh không hề khác với Ngài, thế nhưng hiện tại sự thật bày ra trước mắt, vì sao các Ngài ở Thế giới Hoa Tạng, Thế giới Cực Lạc, còn chúng ta ngày nay cư trú là Thế giới Ta Bà? Có phải lời Phật nói ở chỗ này có vấn đề chăng? Người hiểu được Kinh giáo đôi chút đều có thể hiểu được, có thể khẳng định lời của Phật nói là chính xác, quyết định không hề nói sai, vấn đề chính là ở phía phàm phu chính chúng ta.

Chúng ta có trí tuệ đức tướng Như Lai hay không? Thực tế mà nói là có, tất cả chúng sanh mỗi mỗi đều đầy đủ, không phải không có. Chúng ta có đầy đủ nhưng hiện tại không thể khởi được tác dụng, nguyên nhân này là do đâu? Chúng ta tìm không ra. Nếu như chúng ta tìm ra được nguyên nhân này, thì bạn liền đại triệt đại ngộ, bạn không phải là phàm phu nữa. Phật rất từ bi đem nguyên nhân này vì chúng ta nói ra, Phật nói: *“Chỉ bởi vọng tưởng chấp trước mà không thể chứng đắc”*. Câu nói này của Thế Tôn đã nói ra hết tâm bệnh của chúng ta. Gốc bệnh của chúng ta là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu như lìa khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì trí tuệ đức năng đầy đủ trong tự tánh chúng ta liền có thể hiện tiền, liền giống như chư Phật Như Lai không hề khác nhau.

Câu nói của Pháp Tạng không hề nói suông, nguyện này không phát suông, cũng tuyệt nhiên không hề vượt quá. Thành thật mà nói, chúng ta cũng phải như Bồ Tát Pháp Tạng vậy, phát nguyện mong cầu, chúng ta phải cầu *“thanh tịnh thanh”* của Phật. Thực tế mà nói, trong nguyện này đã nói rất là thấu triệt, rất là rõ ràng, âm thanh của Phật tuyệt diệu không gì bằng. Âm thanh vì sao tuyệt diệu như vậy? Thanh tịnh, trên văn tự nói rất rõ ràng. Ngày nay âm thanh của chúng ta không thể hồi phục là do tâm của chúng ta không thanh tịnh. Do đây có thể biết, nếu như chúng ta muốn được âm thanh viên mãn của Như Lai, âm thanh vi diệu, diệu đến trình độ nào vậy? Trên Kinh nói: *“Phật dùng một âm mà nói pháp, chúng sanh tùy loại đều hiểu được”*, sự việc này là có thể không? Nếu như chúng ta đem đạo lý này thấu triệt, liền biết được sự việc này là có thể. Cho dù đạo lý không làm được mười phần thấu triệt, bạn nghĩ xem, khoa học kỹ thuật hiện tại, vi tính phát triển như vậy, ngay trong hội nghị quốc tế mô hình lớn, diễn giảng đã dùng vi tính có thể tự động phiên dịch thành các loại ngôn ngữ khác nhau, chẳng phải là người ta ở trên đài dùng một một ngôn ngữ để nói mà mọi người đều có thể nghe hiểu được hay sao? Vi tính đều có thể làm được, thì Phật làm gì mà không làm được chứ? Vi tính mà so với trí tuệ của Phật Bồ Tát thì kém xa, không

thể sánh. Từ khoa học kỹ thuật mà chứng thực là việc này có thể, then chốt đều là ở tâm thanh tịnh.

Chúng ta học Phật phải học từ chỗ nào, từ chỗ nào dùng công phu chân thật? Chúng ta từ trong Kinh giáo tiết lục ra mấy câu cương lĩnh, phải từ tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm chánh giác, tâm từ bi mà hồi phục, bạn liền có thể được âm thanh giống như Như Lai vậy. Cầu loại đức năng này để làm gì vậy? Phía sau nói “*pháp âm phổ cập vô biên giới*”, là dùng âm thanh này để nói pháp. Nói pháp phổ độ tất cả chúng sanh tận hư không khắp pháp giới, đó là nguyện thứ nhất “*chúng sanh vô biên thế nguyện độ*” trong tứ hoằng thế nguyện, như vậy bạn mới có thể thực hiện. Chúng ta cũng đã từng phát ra nguyện này, tuy đã phát ra nguyện này nhưng không chân thật. Vì sao nói không chân thật? Bởi vì tâm của chúng ta không bình đẳng, chúng sanh nào ưa thích, xem thấy chúng sanh rất vừa mắt thì độ họ; chúng sanh nào không ưa thích, xem không được vừa mắt thì không độ họ, tâm của bạn không thanh tịnh, tâm của bạn không bình đẳng, bạn không thể phổ độ chúng sanh. Cho nên học Phật phải từ ngay chỗ này mà học, học tâm thanh tịnh của Phật.

Trong Kinh giáo, trên rất nhiều Kinh luận đều đã nói nghiệp nhân của mười pháp giới, đương nhiên nhân duyên của mười pháp giới vô lượng vô biên, rất là phức tạp. Phật nói pháp có phương tiện khéo léo, trong Kinh đã nói là phương tiện thiện xảo. Trong rất nhiều nhân tố phức tạp, Phật tìm ra một nhân tố quan trọng nhất, nói rõ nghiệp nhân của mười pháp giới cho chúng ta nghe. Nghiệp nhân thành Phật ở pháp giới Phật là gì? Phật nói là tâm bình đẳng. Tâm bình đẳng là chân tâm, tâm bình đẳng là tâm Phật. Bồ Tát là tâm lục độ, Duyên Giác là tâm nhân duyên, Thanh Văn là tâm tứ đế, chẳng phải đã nói được rõ ràng hay sao? Chúng ta muốn học Phật, nếu như không bắt tay vào từ tâm bình đẳng, không nỗ lực tu tâm bình đẳng thì bạn làm sao có thể phổ độ chúng sanh, làm sao có thể viên thành Phật đạo?

Ở nơi đây có không ít pháp sư trẻ phát tâm học tập Kinh giáo, bài kệ này chính là viết theo tâm hạnh của các Ngài, cũng chính là nguyện vọng của họ. Tôi cũng thường hay nói với các đồng tu, nếu muốn cứu giúp chúng sanh khổ nạn thế gian hiện tiền, chúng ta đều biết thế gian hiện tại tai nạn quá nhiều, chúng sanh rất khổ, nếu bạn muốn giúp đỡ họ, nếu muốn cứu độ họ, dùng phương pháp gì vậy? Phương pháp duy nhất chính là đem đạo lý của Phật pháp giảng rõ ràng với mọi người, giảng tường tận. Trong Phật pháp giảng là những đạo lý gì? Trong tất cả Kinh luận nói với chúng ta chân tướng của vũ trụ nhân sanh, trong đây bao

gồm tâm tánh là lý luận, hiện tượng tác dụng, nhân duyên quả báo, phạm vi bao gồm mười phương tam tế. Tam tế là nói quá khứ, vị lai. Những chân tướng sự thật này, nếu bạn không rõ ràng, không tường tận, bạn làm sao có thể giới thiệu cho người? Bạn làm sao có thể đem những sự việc này nói cho người nghe rõ ràng, tường tận? Cho nên, nhất định phải đem chân tướng sự thật làm cho rõ ràng, đó là trí tuệ. Biểu đạt là phương tiện khéo léo. Nhà Phật thường nói: “*Từ bi là gốc, phương tiện là cửa*”, đó là tâm từ bi thương xót tất cả chúng sanh, hộ niệm tất cả chúng sanh, quan tâm tất cả chúng sanh, đó là từ bi. Có từ bi, còn phải có phương tiện khéo léo, bạn mới có thể biểu đạt ra được. Chúng ta cần có năng lực này, thế nhưng năng lực này ngày nay chúng ta không thể nào có được. Phật nói chúng ta có chướng ngại. Nếu như tiêu trừ đi chướng ngại, thì năng lực này liền có được. Vì sao liền có được? Nó là bản năng, không phải từ bên ngoài đến, là trí tuệ đức năng trong chân tâm tự tánh vốn đủ, nó không phải từ bên ngoài đến, chỉ cần tiêu trừ đi chướng ngại thì trí tuệ năng lực của bạn liền hồi phục. Chướng ngại cái gì? Trên Kinh Phật thường nói về chướng ngại, đã nói vô số lần, hiển thị Như Lai chân thật từ bi, biết được tâm bệnh lớn nhất của phàm phu chúng ta là dễ quên, giảng cho bạn nghe rồi nhưng khi ra khỏi giảng đường thì quên hết, cho nên ngày ngày giảng, mỗi năm giảng, vĩnh viễn không ngừng giảng, hy vọng có một ngày bạn ghi nhớ, không nên quên mất, trường kỳ huân tu thời gian dài.

Phật không ngại phiền, nói cho chúng ta nghe có hai loại chướng ngại. Có rất nhiều loại chướng ngại nhưng quy nạp lại không ngoài hai loại lớn, một loại là phiền não chướng và một loại là sở tri chướng. Cái gì gọi là phiền não chướng? Thị phi nhân ngã, tham-sân-si-mạn, đó là phiền não. Cái gì là sở tri chướng? Thành kiến, thông thường nói một người nào đó thành kiến quá sâu, thành kiến chính là sở tri chướng. Phật không có ý kiến, quyết định không có thành kiến, Phật cũng không có phiền não, cho nên bạn có thể buông bỏ đi thành kiến, đem phải quấy nhân ngã, tham-sân-si-mạn buông bỏ, như trên “*Kinh Kim Cang*” đã nói là ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng thấy đều buông bỏ, bạn liền được tâm thanh tịnh, trí tuệ thiện xảo của bạn liền hồi phục, bạn mới có thể thực hiện được nguyện vọng cứu độ chúng sanh của bạn.

“Pháp âm phổ cập vô biên giới”.

Cho nên, tâm lượng của bạn phải lớn. Chúng ta giúp đỡ chúng sanh, không phải giúp một khu vực này, một thành phố này của chúng ta thôi, không đủ. Giúp đỡ quốc gia này vẫn còn quá nhỏ, ta phải giúp đỡ cả thế giới có được không? Rất miễn cưỡng, nhưng vẫn không đủ lớn. Vậy phải lớn như thế nào? Tận hư không

khấp pháp giới, quá khứ, hiện tại, vị lai. Bạn phải chân thật phát ra cái tâm này. Nếu chúng ta muốn độ chúng sanh, phạm vi ta độ chúng sanh là rộng khắp mười phương, suốt cùng ba thời. Bạn nhất định phải phát ra cái tâm này thì bạn mới tương ứng với tự tánh, bạn mới có thể được oai thần chư Phật Như Lai gia trì. Vì sao vậy? Bạn cùng chư Phật Như Lai đồng tâm đồng nguyện, đồng đức đồng hạnh thì chư Phật Như Lai làm gì mà không đến gia trì chứ? Bạn xem thấy câu nói này, tâm lượng của người bao lớn?

Trong câu thứ nhất này, quan trọng nhất là “*thanh tịnh*”, trong câu thứ hai là “*vô biên giới*”, trong nhà Phật thường nói “*tâm bao thái hư, lượng khắp pháp giới*”. Không có tâm lượng như vậy thì bạn làm sao có thể học Phật? Không có tâm lượng như vậy thì công phu học Phật của bạn làm sao có lực? **Đồng tu chúng ta, không luận tại gia hay xuất gia, bạn muốn học Phật, nếu muốn công phu có lực, việc thứ nhất chính là phải mở rộng tâm lượng.**

Hai câu phía sau là nói nội dung nói pháp, bạn nói ra là pháp gì? “*Tuyên dương giới định tinh tấn môn*”, như thị pháp âm, Phật pháp. Phật rất là khéo ở nói pháp. Phật có năng lực đem các pháp rất phức tạp quy nạp lại, quy kết ra một cương lĩnh quan trọng. Trong câu nói này chính là sáu Ba La Mật của Bồ Tát. “*Giới định tinh tấn*”, Kinh văn phía sau có thuyết minh tường tận, chỗ này chỉ là một cương yếu. Chúng ta phải hiểu được trì giới, phải biết tu định, phải biết tinh tấn, cho nên trong câu này bao gồm Tam Học Lục Độ.

Học Phật, việc quan trọng thứ nhất chính là trì giới. Ý nghĩa của trì giới chính là thủ pháp, giữ quy củ, đó chính là trì giới. Ở trên Kinh Phật dạy bảo cho chúng ta, dạy chúng ta nên làm thì chúng ta nhất định chăm chỉ nỗ lực mà làm; dạy chúng ta không nên làm thì chúng ta nhất định phải tránh xa, không dám tạo tác, đây chính là trì giới. Giới-Định-Huệ tam học. Giới là nghĩa rộng, không phải hạn cuộc ngay trong điều văn của giới luật, bạn phải hiểu được tinh thần của giới luật ở đâu. Điều văn rất có hạn, điều văn thì làm sao có thể bao gồm từng li từng tí trong cuộc sống thường ngày của chúng ta? Trong điều văn không có nói, nhưng tinh thần của giới luật bao gồm thì viên mãn rồi. Cho nên giáo huấn của Phật trong tất cả Kinh đều là giới, mỗi câu đều là giới, mỗi chữ đều là giới. Ngoài Phật pháp ra, chúng ta sống ở thế gian, sinh sống ở quốc gia này, thành phố này, thì hiến pháp của quốc gia, pháp luật của quốc gia cũng là giới điều, cũng phải tuân thủ, không được vi phạm. Khu vực này mọi người cùng nhau sinh sống cũng có rất nhiều công ước qui tắc, thậm chí đến phong tục tập quán không có văn tự ghi chép, quan niệm đạo đức. Có câu nói là “*nhập cảnh tùy tục*”, đến một khu vực

nào cũng phải tuân thủ phong tục tập quán của khu vực đó, tuân thủ pháp luật qui ước của khu vực đó, thì chúng ta mới có thể cùng ở chung với người của khu vực đó, mới có thể hòa thuận cùng ở chung với mọi người. Đây đều là ở ngay trong giới luật. Cho nên tam học, mỗi một chữ phạm vi cùng tâm lượng như nhau, cũng là bao trùm hư không pháp giới thì bạn mới có thể phổ độ tất cả chúng sanh. Bạn ở khu vực này, cùng với người khu vực này trái ngược nhau không thể hòa thuận thì bạn làm sao có thể giúp họ, bạn làm sao có thể giáo hóa họ? Cho nên Phật tiếp dẫn chúng sanh, cũng nói cho chúng ta nghe rất nhiều nguyên tắc.

Tứ nhiếp pháp chính là nguyên tắc tốt nhất mà Phật rất thường dùng. Thứ nhất là Bố Thí, cùng kết duyên với những chúng sanh này, kết duyên hoan hỷ. Thứ hai là ái ngữ. Thứ ba là lợi hành. Thứ tư là đồng sự.

Tứ Tất Đàn cũng là dạy cho chúng ta cương lĩnh quan trọng tiếp xúc đại chúng. Câu thứ nhất gọi là thế giới tất đàn. Thế giới là ý gì vậy? Khiến tất cả chúng sanh sanh tâm hoan hỷ. Làm thế nào mới có thể khiến cho tất cả chúng sanh sanh tâm hoan hỷ đối với chúng ta? Chúng ta trì giới, tuân thủ pháp luật, giữ lễ phép thì khi tiếp xúc với mọi người, mọi người sẽ tôn kính đối với bạn, sanh tâm hoan hỷ đối với bạn, điều bạn nói ra họ ưa thích nghe, họ mới có thể tiếp xúc; tiến thêm một bước, họ mới chiếu theo phương pháp lý luận mà làm.

Tóm lại, tu học Phật pháp là ở định. Nhà Phật thường nói tám vạn bốn ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn, trong tứ hoằng thệ nguyện nói “*pháp môn vô lượng thệ nguyện học*”, những pháp môn này nội dung là gì? Xin nói với các vị đều là tu định, nhưng phương pháp tu định, cửa tu định không như nhau. Thí dụ trong Thiền tông dùng phương pháp quán tâm, dùng phương pháp tham thoại đầu, giáo hạ thì dùng phương pháp đọc tụng, dùng phương pháp chỉ quán, đều là tu định. Tịnh Độ tông dùng phương pháp niệm Phật. Niệm Phật còn có quán tượng niệm Phật, quán tượng niệm Phật, trì danh niệm Phật, rất nhiều phương pháp. **Phương pháp tuy là không như nhau nhưng mục đích là như nhau, đều là tu định.** Tịnh Độ Tông không gọi là thiền định, mà gọi là Nhất Tâm Bất Loạn. Các vị nghĩ xem, Nhất Tâm Bất Loạn không phải là thiền định hay sao? Cho nên định là tinh hoa của tu học Phật pháp, vì vậy có câu “*do giới được định, do định khai trí tuệ*”.

Thế nhưng nếu bạn chân thật muốn công phu có lực, phía sau dùng hai chữ “*tinh tấn*” thì tốt, Ngài không dùng huệ mà dùng tinh tấn, sau cùng còn thêm chữ “*môn*”. Môn chính là phương pháp, lối đi. Do đây có thể biết, hai chữ “*tinh tấn*”

này rất quan trọng, hai chữ này chúng ta nhất định không thể xem thường. Ngày nay chúng ta tu hành công phu không có lực chính là không hiểu được đạo lý này. Có phải chúng ta đang rất chăm chỉ tu tập? Rất chăm chỉ, cũng rất nỗ lực, thế nhưng chúng ta không phải tinh tấn. Tôi thường nói, chúng ta đang làm là gì vậy? Là tạp tẩn, làm được quá nhiều quá tạp. Tinh tấn, tinh là chuyên, chuyên nhất. Tám vạn bốn ngàn pháp môn, Phật nói trên “Kinh Kim Cang” rất hay: “*Pháp môn bình đẳng, không có cao thấp*”. Đây là lời nói chân thật. Nếu bạn tu học, bạn chỉ có thể ở trong tất cả pháp môn chọn lấy một môn. Một môn chính là tinh, một môn thâm nhập thì có tiến bộ, chính là tinh tấn. Phật không hề dạy cho chúng ta tạp tẩn, không phải dạy cho chúng ta nhiều tẩn, mà dạy chúng ta tinh tấn, vậy mới có đạo lý. Vì sao vậy? Tinh tấn có thể được định, tinh tấn có thể khai trí tuệ. Trong tứ hoằng thệ nguyện nói: “*Pháp môn vô lượng thệ nguyện học*”, câu nói này cùng tinh tấn có mâu thuẫn hay không? “*Pháp môn vô lượng thệ nguyện học*” là học rộng nghe nhiều, vậy thì không phải chuyên tinh, là dạy bạn học rộng nghe nhiều, cùng với phương pháp giáo học tinh tấn này không hề có xung đột, thế nhưng nó có thứ tự trước sau. Khi sơ học mới vào cửa, nhất định phải tinh tấn, một môn thâm nhập. Đến lúc nào bạn mới có thể học rộng nghe nhiều? Trí tuệ khai mở. Do đây có thể biết, một môn tinh tấn là tu Giới-Định-Huệ tam học, học rộng nghe nhiều là tam huệ của Bồ Tát: văn huệ, tư huệ, tu huệ. Văn-Tư-Tu gọi là tam huệ. Cái huệ này là gì? Là huệ của Giới-Định-Huệ. Nếu bạn chưa khai huệ, thì bạn làm gì có được tam huệ? Bạn có nền tảng của Giới-Định-Huệ, sau đó mới có thể học rộng nghe nhiều, đó chính là “*pháp môn vô lượng thệ nguyện học*”. Cho nên các vị phải nên biết, tinh tấn - một pháp môn này có thể giúp chúng ta hoàn thành “*phiền não vô tận thệ nguyện đoạn*”, đó là thành tựu đức hạnh của chính chúng ta. Phiền não đoạn rồi, hồi phục lại tâm thanh tịnh, vào lúc này mới “*pháp môn vô lượng thệ nguyện học*”, mới học rộng nghe nhiều, cho nên không hề có xung đột với tinh tấn, thế nhưng có thứ tự trước sau khác nhau. Nếu như chúng ta đảo ngược thứ tự thì ngay trong một đời này của bạn sẽ không có thành tựu. Phương pháp bạn đã dùng sai, cần phải làm theo thứ tự.

Tứ hoằng thệ nguyện, thành thật mà nói, chính là dạy chúng ta tuân tự thứ lớp tu hành. Thứ nhất bạn phải phát tâm, sau khi phát tâm thì đoạn phiền não, phiền não đoạn hết rồi thì học pháp môn, pháp môn viên mãn thì thành Phật đạo. Thứ tự này quyết định không thể nào rối loạn, nhất định phải thứ tự tiến dần. Thực tế mà nói, Phật từ bi đến cùng tột, quan tâm rất chu đáo đối với hậu học, mọi thứ đều nói cho bạn nghe rất tường tận, đều giảng cho bạn nghe thông suốt,

chỉ cần bạn có thể nghe hiểu được, thể hội được ý của Phật, y giáo phụng hành, làm gì mà không thành tựu.

Câu sau càng càng thù thắng hơn: “*Thông đạt thậm thâm vi diệu pháp*”. Thế nào gọi là “*thậm thâm*”? Thâm đến trình độ nào mới có thể gọi là thậm thâm? Trên Kinh Đại Thừa, Phật đã nói là: “*Chỉ Phật với Phật mới có thể cứu cánh*”, vậy mới xem là thậm thâm. Vì sao vậy? Bồ Tát Đẳng Giác còn không thể hiểu được rõ ràng, như vậy chân thật là sâu. Đó là pháp gì vậy? “*Vi diệu pháp*” là pháp gì vậy? Xin nói với các vị, chính là pháp môn niệm Phật, pháp môn niệm Phật là thậm thâm vi diệu pháp. Chúng ta xem thấy trên hội Hoa Nghiêm, Bồ Tát Văn Thù là trí tuệ bậc nhất trong các Bồ Tát, Bồ Tát Phổ Hiền là hành môn đệ nhất, trong hành môn không có người nào có thể siêu vượt hơn Phổ Hiền, trong giải môn không có người nào có thể siêu vượt hơn Văn Thù. Văn Thù và Phổ Hiền, hai vị Bồ Tát này sau cùng ở trong “*Kinh Hoa Nghiêm*” đều phát nguyện cầu sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Những năm đầu tôi học Phật, chân thật rất khó tin đối với Tịnh Độ, cho dù là lời Phật nói. Tôn trọng Phật, chúng ta không dám phản đối, không dám huỷ báng, thế nhưng nếu bảo tôi học pháp môn này thì gần như không cam tâm. Tôi rất là yêu thích đối với Kinh giáo Đại Thừa, nhất là “*Hoa Nghiêm*”, “*Lăng Nghiêm*”, “*Pháp Hoa*”. Đến sau cùng xem thấy những Kinh này đều quy về Tịnh Độ mới hiểu rõ chư Phật Bồ Tát nói ra pháp môn này chân thật là pháp khó tin. Thể hội được ý nghĩa của pháp khó tin, cũng hiểu được một chút mùi vị thậm thâm, đó là khi xem thấy Bồ Tát Phổ Hiền, Văn Thù đều phát nguyện vãng sanh. Về sau, nhiều năm đến nay, lướt qua trong Kinh giáo dần dần hiểu rõ, biết được đạo lý này, đúng như trong Quán Kinh, Phật đã nói: “*Thị tâm thị Phật, thị tâm tác Phật*”. Tâm tác tâm thị, thị tâm thị Phật là lý. Phật là gì vậy? Phật chính là chân tâm của chúng ta, Phật chính là bản tánh của chúng ta, Phật không ở bên ngoài, chúng ta phải làm thế nào để làm Phật? Khởi tâm động niệm, lời nói việc làm, nếu như tương ứng với tự tánh thì bạn liền làm Phật, trái ngược với tự tánh thì bạn là chúng sanh. Phải làm thế nào tương ứng? Tám vạn bốn ngàn pháp môn đều là tương ứng, mỗi môn đều tương ứng, mỗi môn đều là làm Phật. Nhiều pháp môn như vậy có phải đều là thích hợp với tu học của chính chúng ta hay không? Không phải vậy. Vì sao vậy? Tất cả chúng sanh căn tánh không như nhau.

Hiện tại người nước ngoài nói đa nguyên văn hóa, đây là danh từ mới. Tôi nói với họ, không chỉ người các nước tụ hội với nhau là đa nguyên văn hoá, mà chính một mình bạn cũng là đa nguyên văn hoá. Họ nghe rồi cảm thấy rất lạ, vì

sao một người cũng biến thành đa nguyên? Tôi nói, bạn là một người, bạn không chỉ có một đời này, bạn có quá khứ, bạn còn có vị lai, quá khứ vô thi, vô thi kiếp đến nay đời đời kiếp kiếp bạn trải qua sáu cõi luân hồi, cõi nào bạn cũng đều trải qua, trong A Lại Da Thức của bạn hàm chứa chủng tử tập khí rất là phức tạp, thì bạn làm sao không phải là đa nguyên? Một người cũng là đa nguyên. Chính bởi nguyên do này, cho nên Phật nói ra tất cả Kinh không nhất định đều thích hợp với chúng ta, chúng ta phải cố gắng chọn lựa. Thực tế mà nói, chúng ta giống như một người bị bệnh vậy, bệnh đã quá lâu rồi, tâm bệnh bên trong quá nhiều, không phải một loại, chỉ có một phương thì không thể cứu nổi, cho nên nhất định phải hiểu được chọn lựa, khi trị bệnh các vị phải biết thuốc, phải đúng bệnh. Thuốc có thể đúng bệnh thì đó chính là thuốc đến bệnh khỏi, bệnh của bạn liền khỏi. Không phải bất cứ loại thuốc nào cũng đều có thể trị hết bệnh của chúng ta, nhất định phải ở trong đồng thuốc chọn lấy loại thích hợp, đúng bệnh mới được. Chúng ta tu học Phật pháp cũng là như vậy, Kinh luận Phật giảng rất nhiều, những Kinh luận nào thích hợp với ta, có thể đối trị tập khí tâm bệnh của ta từ vô lượng kiếp đến nay, để cho ta ở ngay trong một đời này có thể có được thành tựu thì mới có thể sanh ra hiệu quả.

Hiện tại chúng ta ở trong giảng đường này, chọn lấy hai bộ Kinh, chính là rất khế cơ, hay nói cách khác, nhắm đúng vào tâm bệnh của chúng ta mà cho thuốc tốt. Hai bộ Kinh này chính là “Kinh Vô Lượng Thọ” và “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh”. “Kinh Hoa Nghiêm” rất dài, mới bắt đầu giảng, “Kinh Vô Lượng Thọ” thì các vị đồng tu ngày trước đã từng nghe qua hai lần. Kinh này ngày trước tôi đã giảng qua mười lần, thế nhưng không phải ở một nơi, mà ở rất nhiều quốc gia khu vực, thế nhưng lần này chúng ta có đủ thời gian, thời gian không vội, chúng ta có thể giảng tỉ mỉ. Bộ Kinh này là tất cả chư Phật Như Lai xúc tiến cho chúng ta, giới thiệu cho chúng ta, để chúng ta hạ thủ công phu ở bộ Kinh này. Căn tánh lạnh lợi, bạn y theo bộ Kinh này mà tu hành thì có thể được minh tâm đạt bản, cũng chính là minh tâm kiến tánh mà nhà Thiền thường nói. Đây chính là trên “Kinh Lăng Nghiêm”, Bồ Tát Đại Thế Chí đã nói: “*Bát giả phương tiện, tị đắc tâm khai*”. Tâm khai là tâm khai ý giải, chính là đại triệt đại ngộ minh tâm kiến tánh mà nhà Thiền đã nói, thượng căn tu pháp môn này có thể đạt được. Trong Tịnh Độ không gọi là minh tâm kiến tánh, Tịnh Độ gọi là Nhất Tâm Bất Loạn. Lý Nhất Tâm Bất Loạn chính là minh tâm kiến tánh, siêu việt mười pháp giới, trên “Kinh Hoa Nghiêm” là địa vị của Pháp Thân Đại Sĩ. Nếu

như không có được căn tánh này, thành thật niệm Phật cũng có thể vãng sanh bất
thoái thành Phật, đây chính là “*thậm thâm vi diệu pháp*”.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ